

[Arbejdsministeren]

dannet sig, at vi først gik i gang med denne sag i november måned, forkert; rent faktisk er det sådan, at vi efter at have afsluttet vores modelovervejelser præsenterede denne model for parterne den 9. oktober.

Hr. Poul Nødgaard vil meget gerne have noget at vide om, hvorfor arbejdsgiverne er genstridige – hvis man i øvrigt kan bruge det udtryk. Nu er det sådan, at arbejdsgiverne selv skal bestemme, hvorvidt de er glade for en sådan ordning, det er ikke noget, vi kan pålægge dem, og hvis vi præsenterer en model for dem, som de ikke kan lide, er de selvfølgelig i deres gode ret til at sige det. Men jeg kan godt oplyse hr. Poul Nødgaard om nogle af de betænkeligheder, som arbejdsgiverne har givet udtryk for over for mig:

For det første er man inde i en diskussion om, hvorvidt denne ordning skal være frivillig og altså derved kun gælde meget udsatte virksomheder eller det skal være en obligatorisk ordning, som skal gælde alle virksomheder. Hvis det bliver det første, kan man naturligvis frygte, hvis man skal tale forsikringsprog, at det er alle de »dårlige liv«, der samles i ordningen, hvorimod alle, der har et »godt liv«, flygter væk fra en sådan ordning, og så vil der opstå ganske betydelige problemer.

For det andet er man kommet med den indvending, at hvis man laver det til en obligatorisk ordning, så alle er med, vil det blive svært i den enkelte virksomhed at bevare både en form for solidaritet og samtidig et incitament til at nedbringe antallet af hjemsendelsesdage.

For det tredje har der været givet udtryk for det synspunkt, at uanset om man kan lide det eller ej, bliver det svært at undgå, at der oprettes et nyt bureaukratisk organ til at administrere ordningen. Man vil selvfølgelig bestræbe sig for, at det bliver så lidt bureaukratisk som muligt, men et nyt organ skal til for at regne disse ting igennem og kontrollere, at alt nu er gået rigtigt til.

Det er nogle af de betænkeligheder, som arbejdsgiverne har givet udtryk for, og som jeg hermed har refereret uden i øvrigt at tage stilling til dem; vi er altså i en forhandlingsfase i øjeblikket.

Så sagde hr. Poul Nødgaard, at det kunne være meget ønskeligt, om arbejdsministeren kunne svare kvalificeret på det med økonomien. Nu har jeg ikke nogen ambitioner om at

svare sådan, at hr. Poul Nødgaard mener, at det er kvalificeret, men rent faktisk er det sådan, at de statslige penge, der er afsat til denne ordning, indtil den helt ophører, ganske svarer til de udgifter, man via dagpengesystemet har til at opretholde overgangsordningen, og derfor hænger økonomien ganske nøje sammen.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg må konstatere, at ministeren husker ret. Det var så sent som i december; det vil sige, at der har været en endnu længere periode til at få gjort noget ved disse ting. Jeg vil gerne sige, hr. minister . . .

Formanden:

Vi taler ikke direkte til medlemmerne.

Ole Vagn Christensen (S):

Nej, undskyld. Ministeren må være med til, at vi får det vendt ved, at vi får forslagene lagt frem i Folketinget, og jeg synes, at det understreger det, som jeg også gav udtryk for i mit første indlæg, nemlig at hvis vi skal nå det, får vi brug for, at processen accelererer. Jeg håber, vi er enige om, at vi skal nå det, og at vi skal have vendt de sten, der ligger her.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Nu bliver jeg altså nødt til at bede hr. Ole Vagn Christensen om at høre efter.

Jeg sagde udtrykkeligt, at arbejdet gik i gang i oktober måned, nærmere bestemt med en henvendelse til DA og SALA den 9. oktober 1991, og ikke den 20. december, som hr. Ole Vagn Christensen nu påstod. Den 20. december meldte jeg tilbage fra de drøftelser, der var foregået.

Jeg håber, at hr. Ole Vagn Christensen har hørt efter denne gang.

Formanden:

Så er det hr. Ole Vagn Christensen for en kort bemærkning, og så nærmer vi os forhandlingens afslutning.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Den skal blive meget kort. Jeg vil kun sige til det, som ministeren her sagde, at vi den 20. de-